

חובטים במוסכמות

חברי קבוצת הזרים במהלך משחק. "השחקנים תורמים לכך ששאר הקבוצות ישתפרו"

בצל המחלוקות סביב סוגיית המסתננים, במועדון הקריקט של באר שבע שמחו לקלוט לחיקם את העובדים הזרים מהודו, מסרילנקה ומבנגלדש. "הם שחקנים ברמה גבוהה בהרבה מאלה שבארץ", אומר נאור גודקר, מנכ"ל התאחדות הקריקט בישראל // אורי בינדר

נאבין פרדה: "אני רוצה ליצור לעצמי שם טוב, אבל אין כאן קבוצה בינלאומית אלא רק מועדונים. אני חולם לשחק בקבוצה בינלאומית. לשם כך אני צריך מאמן אישי שידחוף אותי לחו"ל. זה עוד לא מסתדר"

הוא שמע מחברו. "שיחקתי קריקט בעברי ויש מעתי על המועדון. אני מרגיש מצוין בקבר צה. יש במועדון אנשים טובים והם נותנים לנו הזדמנות להוכיח את עצמנו. האווירה כאן מיוחדת ואם יתנו לנו את התנאים המתאימים נגיע להישגים טובים יותר. בהודו שיחקתי קריקט בקולג' כך שאני נחשב לשחקן טוב. בגלל זה מתייחסים אלינו כאל שחקני חיזוק משמעותיים".

מה אתה אוהב בקריקט?
 "אני אוהב להכות בכדור ולרוץ מסביב. כשחקן התקפה אני רץ מהר. אין מישהו בקבר צה שרץ מהר כמוני".

יש לך חלום שקשור לענף?
 "אני רוצה ליצור לעצמי שם טוב, אבל אין כאן קבוצה בינלאומית אלא רק מועדונים. אני חולם לשחק בקבוצה בינלאומית. לשם כך אני צריך מאמן אישי שידחוף אותי לחו"ל. בינתיים זה עוד לא מסתדר".

הרבה יותר טובים

הרוח החיה מאחורי המועדון בבאר שבע הוא נאור גודקר (54), תושב העיר. בעבר כיהן כיושב ראש מועדון הקריקט וכיום הוא מנכ"ל התאחדות הקריקט בישראל. "מועדון הקריקט בבאר שבע קיים משנת 1952, ועד היום לא קיבלנו מגרש דשא למשחקים שלנו", הוא מציין. "בשנים האחרונות החלו להגיע אלינו עובדים זרים ממדינות בעלות מסורת של

כמו בכל סוף שבוע, למגרש המדי ברי ירדו עשרות לובשי לבן. חלק מהם אוהבים בצידניות שמכילות אוכל ושתיה קרה לשעות החמות.

בזמן שהשחקנים פוקדים את המגרש, רבים מהעובדים ושבים מתבוננים בהם בהפתעה. הם נדהמים מהמשחק הלא שגרתי ומהמגרש הצהוב. ככל זאת, לא כל יום רואים חבורת אנשים משחקת קריקט.

אחרי שכבר שמענו פרסומים שונים, מהי מיאים יותר ופחות, על עובדים זרים, מצאנו זווית חדשה שבה הם משתלבים בצורה מוצלחת. מילת המפתח היא, כאמור, קריקט. בשיא החום הדרומי הם מתארגנים במגרש בחליפות הלבנות ומשחקים, עובדים זרים מול ישראלים. בלי תנאים מקלים וללא תקציבים משמעותיים. וכך, למרות היעדר התקצוב, מועדון הקריקט של באר שבע פועל במרץ, והזרים מצאו כאן פינה חמה ואוהדת וגם שותפים אמיצים למשחק.

נאבין פרדה (24) הוא אחד מהם. הוא הגיע לישראל מהודו, וכבר ארבע שנים הוא עובד כמטפל בקשישים ובניקיון. לישראל הוא הגיע בעקבות אחיו הגדול. "בהודו אין דרך לעשות כסף, ולכן צעירים רבים מנסים את מזלם בחו"ל", הוא אומר. "בחרתי להגיע לארץ הקודש כדי להכירה, ומצאתי כאן קהילה הודית תומכת וחמה. אני לא יודע מתי אחזור להודו. אולי עוד שנה".

על מועדון הקריקט "עוצמה" שבבאר שבע

קריקט, כמו הודו, סרילנקה ובנגלדש. הם שחקנים ברמה גבוהה בהרבה מאלה שבארץ. כל אחד מהם הוא תוספת ראויה, אבל עליהם להוכיח את עצמם. אני זקוק להם כי הם שחקנים ברמה גבוהה. משחק אצלי שחקן זר בשם נישרה ארינדר, שבינתיים נישא לישראלית. הוא משחק כאן כבר יותר מחמש שנים והוא הפך לאזרח ישראלי חוקי לכל דבר".

גודקר טוען שמועדון הקריקט בבאר שבע הוא רק אחד מיני רבים. "בארץ יש שתי ליגות לבוגרים: ליגת יעל וליגה לאומית, שבהן משחקות 19 קבוצות מכל הארץ", הוא מסביר. "התאחדות הקריקט בישראל מנהלת על ידי היו"ר סטנלי פרלמן, שמגייס כספים לטובת הענף, כי התמיכה בנו זעירה ולא משמעותית. בשנים האחרונות צירפנו שלוש קבוצות של עובדים זרים. השחקנים העלו את הרמה וזה תורם לכך ששאר הקבוצות ישתפרו. בעשור האחרון הביאו השחקנים מישראל מדליות זהב וכסף באליפויות אירופה לנוער, אבל הבוגרים שלנו אינם ברמה גבוהה מספיק".

לפי גודקר, הפעילות החברתית הזאת זכתה להכרה בינלאומית. "התאחדות הקריקט בנתה פרויקט בשם 'קריקט חוצה גבולות', וכך נכנסנו למגזר הברואי בנגב. כיום יש לנו קבוצה ביישוב חורה, וחלק מבני הנוער שם משחק אצלנו במועדון. בנוסף לכך, הרחבנו את הפעילות ליישובים בדואים נוספים: שגב שלום, רהט וכסייפה. ההצלחה בחורה הקנתה פרס בינלאומי לישראל על קידום הקריקט במגזר הברואי. הפרויקט השני הוא 'קריקט לשלום' בשיתוף מרכז פרס לשלום. משתתפים בו ילדים ישראלים ופלסטינים מדרום הר חברון, והכל דרך המועדון שלנו".

בין התחנות

קריקט הוא ענף שהתפתח במאה ה-17 על ידי רועים אנגלים שיצאו למרעה וחיפשו תעסוקה. במאה ה-19 הכינו חוקים למשחק, ומאז התפשט הענף לכלל חלקי הגלובוס שבהם שלטו הבריטים. במרכז המשחק שתי תחנות, שביניהן רצים הלוח ושוב. משחקים 11 נגד 11, קבוצה אחת אחראית על הגנת התחנות ואחד משחקניה מגיש את הכדור. החובטים הם השחקנים מהקבוצה הנגדית. תפקיד המגיש הוא לפגוע בתחנה באמצעות כדור קטן, ותפקיד המגן הוא לחבוט את הכדור רחוק ולמנוע פגיעה. כאשר החובט מכה הוא יכול מיד לרוץ ולהתחלף עם חברו בתחנה. כל חילוף מוכה את הקבוצה של החובט בנקודה קבוצתית ובנקודה אישית. אם החובט חבט את הכדור מחוץ לתחומי המגרש המסומן הוא צובר ארבע נקודות לקבוצה ועוד ארבע נקודות אישיות. אם חבט מהאוויר מחוץ לתחומי המגרש, אז הוא צובר שש נקודות.

השחקנים לובשים חליפה לבנה והשופטים לובשים מכנסיים שחורים וחולצה לבנה. על פי אישור התאחדות הקריקט, בארץ לובשים בגדים צבעוניים.

המשחק השמרני עצמו יכול להימשך עד חמישה ימים, ולכן הוקמה ליגת המשחק הקריקט ובה הוגבל המשחק לעד שלוש שעות. בדרך כלל הכדור הוא ארום, אך בליגה זו הכדור לבן.

בשנת 2000 נוסד בענף הקוד המשמעותי הנוקשה ביותר הקיים בענפי הספורט. לרוגי מה: אם השופט פסל שחקן, אסור לשחקן הפי סול להתכונן אליו או לדבר איתו. העונש החמור ביותר הוא הרחקה לצמיתות. ☒

צילום: יהודה לחיאני